

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΩΓΟΥ

Νόστος

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΩΓΟΥ

ΝΟΣΤΟΣ

Ποίηση

Ἐν ἀρχῇ ἦν τὸ χάος

ΕΛΙ! ΕΛΟΙΜ!

ΛΑΜΑ!

ΑΣΤΑΝΓΚΑ!

ΤΑΝΙ!

*αυτά είπε ο Χριστός
και έδωσε αυτούς που τον δώσαν*

Η μνήμη
η έχιδνα αυτή
με τις ερμαφρόδιτες παχύσαρκες κόρες της
τις Τέχνες – εφτά τον αριθμό.
Η μνήμη μου στον αριστερό μου κρόταφο
στο σιδερένιο τρίγωνο της στρογγυλής πλατείας
πέντε φορές είναι πυρπολημένη.
Βαθιά πολύ
στα έγκατα
στα βάθη
κάτω από το χώμα
κάτω από τη φωτιά
τον αέρα, τη βροχή, σε κόκκαλα αρχαιότητας
είναι καλά κρυμμένη.
Λέξεις ανάκατες
ασφυκτιούν, σαλεύουνε
χωρίς αίμα να πάρουν αίμα
στο φως θέλουν να βγούνε.
Να βρουν θέλουνε
την πρωταρχική τους Αρχή.
Ο Λόγος είναι πράξη.
Εγώ κατάφερα
να μη με θυμάται, να μη με γνωρίζει
να μη με γυρεύει.
Να μη μ' εξωθεί.
Και το δεξί μου δάχτυλο
αυτό που συνέχεια με δείχνει
με σκαλίζει
με καταγράφει με βρόμικο σπασμένο γυαλί
πέντε φορές το έσφαξα

πέντε ράμματα έμεινα.
Πεντάλφα της Μαγείας.
Δεν έχω Μνήμη, Αύρα, Ποίημα, Μουσική.
Άγγελοι του Σκότους
Προδότες του Φωτός την Πύλη του Δάντη με
υπόκωφη βοή μ' ανοίγουνε
ίσα ίσα μόλις λοξά περνάω.
Χέρια που δεν τελειώνουνε κι όλο μακραίνουν
βγαίνουνε σούρνοντας από τον αιώνιο σεισμό
εκμαγείο στο πρόσωπό μου σφραγίζουνε το σημάδι
του Κάιν, «Κι άλλους κι άλλους», ψιθυριστά
ουρλιάζουνε, «φέρε μας εδώ να πληθύνουμε,
κατέβασε κι άλλους».

Μνήμη του Δικαίου
γύρισε για μια στιγμή
μια λέξη μικρή ολομόναχη
σαν εμένα είναι...

OXI

ΜΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΡΑΤΟΣ;

Το Βήμα της Κυριακής, 11.9.1978

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΠΡΟΣ ΣΥΛΛΗΨΙΝ,
ΑΥΤΟΨΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΧΕΣΕΩΣ

Ο τίτλος έχει προσδιορίσει το τέλος.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΗΜΕΡΟΝ, ΤΗΝ 11ΗΝ ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΛΙΟΥ,
ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1978, ΗΜΕΡΑΝ ΤΡΙΤΗΝ ΚΑΙ ΩΡΑΝ 04.00 Π.Μ.

ΗΛΘΟΜΕΝ ΠΡΟΣ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑΝ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ
ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΝ ΤΟΥ ΚΑΤΑΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥ, ΣΥΝΟΔΕΥΟ-
ΜΕΝΟΙ ΥΠΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ, ΕΧΟΝΤΑΣ
ΒΑΣΙΜΟΥΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ ΟΤΙ Ο ΚΑΤΑΔΙΩΚΟΜΕΝΟΣ
ΚΡΥΠΤΕΤΑΙ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΙΑΣ ΤΟΥ. ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΥ-
ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ ΕΙΣΗΛΘΟΜΕΝ ΔΙΑ ΚΛΕΙΔΟΣ. ΠΑΡΕΤΑΧΘΗ-
ΣΑΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΗΣ ΕΝΟΠΛΟΥ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΕΝΘΕΝ ΚΑΙ
ΕΝΘΕΝ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ ΑΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙ-
ΚΙΑΣ...

Ο τρόμος του αθόρυβου κινδύνου της παγερής σιωπής που ανεβαίνει τα σκαλιά με προπλάσματα πρόσωπα, που παρατεταγμένα αργά μετακινούνται. Ξέρει ο καταδιωκόμενος. Έχει μεγάλους πόνους πίσω από τα αυτιά και πολύ βαθιά στο στομάχι. Αλλάζουν τα χαρακτηριστικά, γίνεται όλο και πιο νέος κι όμορφος, μπαίνει στην τελική αναμέτρηση, ανεβαίνει δοξαστικά στο Θεό του. Και τόσο πιο πολύ, όσο η αιτία για την οποία διώκεται περιέχει τη δικαίωση όλο και περισσότερων ανθρώπων. Δεν πονάει πια. Τώρα ο τρόμος κάθεται στους ώμους των διωκτών του.

Τώρα θα στοχεύσουν.

Τώρα θα δολοφονήσουν.

Δολοφονούν.

Το ανθρώπινο πρόσωπό τους με συνειδητή υποχώρηση πήρε τη μορφή του. Στο πυρ το εξώτερον θα στροβιλίζονται αλληλοσπαρασσόμενοι μεταξύ τους για πάντα. Πληθαίνουν οι άγγελοι.

Καβίτης
Τσίρως
Τσουζουβής
Καχτίσης
Πρέμας

Οι επισκέψεις χτυπάνε αργά, συνθηματικά το κουδούνι, σαν να 'χουμε συνεννοηθεί για κάτι που δεν ξέρω. Δεν φεύγουνε, συνέχεια δυνατά χτυπάνε, ανεβαίνουνε αθόρυβα στη στέγη. Περπατάω σπαστικά, σ' ένα τριγωνάκι. Κατσαρίδα! Έγινα κατσαρίδα! Ρωτάω εκκωφαντικά: «Ποιος είναι;» «Όλοι, όλες, εγώ», μου απαντάνε. Δεν ξέρω, γι' αυτό ανοίγω την πόρτα. Κάθονται απέναντί μου και δεν με βλέπουν, μόνο με κοιτάνε. Πάντα μιλάγανε πολύ σιγά, έκανα προσπάθεια να τους ακούσω, δεν ήθελα να τους προσβάλω πως δεν τους προσέχω ή να νομίσουνε πως είμαι κουφή, βλέπανε πόσο αγωνιζόμουν και ιδρώνα, άνοιγα την τσάντα μου χωρίς να το καταλάβω κι έκλεινα με δύναμη τα δάχτυλά μου μέσα, δεν έβγαζα όμως κραυγή, το ίδιο θυμάμαι μικρή, που ένας κύριος, πατέρας μιας φίλης μου, έκλεισε με την πόρτα του αυτοκινήτου τους τα δάχτυλά μου μέσα κι εγώ δεν ήθελα να τους τρομάξω, αυτοί τώρα κοιτάνε για λεφτά, αδειάζω την τσάντα μου μπροστά τους, δεν έχω τους τα 'δωσα, τώρα δεν έχω τίποτε, μονάχα κάτι μικρά γυάλινα κουμπάκια που άμα βρω μαζεύω. Τα παίρνουνε και με ρωτάνε: «Τι είναι αυτά, Κατερίνα; Στραγάλια;» («Ναι!») λέω εγώ για να πιάσω επαφή μαζί τους, να μπω κι εγώ στο παιχνίδι της οικειότητας. «Για φάε λοιπόν», μου λένε, κι εγώ, για να μη νομίσουνε πως δεν μ' αρέσει τ' αστείο τους, μασάω τα κουμπιά μου.

Ανοίγουν το ψυγείο μου. Βγάζουνε τις φωτογραφίες απ' το συρτάρι. Παίρνουνε αυτά που έγραφα για ποιήματα και λένε πως είναι δικά τους, δεν με νοιάζει για τα ποιήματα, για την ψυχή μου...

Θα μπορούσε αυτό το σπίτι, εξωτερικά τουλάχιστον, να είναι γαλήνιο, αν δεν ήταν, μέρα μεσημέρι, το έξω φως της πόρτας αναμμένο. Τα φώτα αναμμένα την ημέρα μού δημιουργούν ένα βαρύ καταθλιπτικό συναίσθημα. Αρχίζει με ταχυπαλμία για να φτάσω να μη χτυπάει καθόλου η καρδιά, ύστερα σταυρώνω τα χέρια και πεθαίνω, αλλά δεν είναι, γιατί βλέπω πολύ καθαρά διάφορα πελώρια ζώα να κάνουν έρωτα στο κρεβάτι. Ίσως ξεκινάει από τα φώτα των αυτοκινήτων, για να γίνουν ορατά, με κάποιον ετοιμοθάνατο μέσα. Είχα τύχει σ' ένα χοντρό μπουτιλιάρισμα στην Αλεξάνδρας, κάποιος οδηγούσε μεθυσμένος στην αντίθετη λουρίδα και μπλοκάρισε όλη την περιοχή. Και μέσα σ' ένα ταξί, με τα φώτα όλα αναμμένα, μια κυρία, μητέρα, κράταγε με ένα ματωμένο μαντίλι τα σαγόνια ενός παιδιού καθώς κοίταζε έξω. Πιστεύω πως με χαιρέτησε.

Τώρα, στο σπίτι που μ' έχει κρύψει η φίλη μου, σβήνω πάντα το φως και τριγυρνάω συνέχεια μ' ένα μικρό καφέ κερί, να περάσω μέσα από τη λίμνη χωρίς να σβήσει η φλόγα του, σ' έναν παλιό νοσταλγίας καθαρόφτη.

Μικρά ρόδινα, μαύρα και βυσσινιά πούπουλα φτερούγιζαν όλη νύχτα στο δωμάτιο και στ' όνειρό μου. Την ημέρα σημείωσα μ' έναν κύκλο χρυσό «Στην Κυψέλη ενοικιάζεται μαιζονέτα». Πήρα τα κλειδιά από έναν τύπο πλαδαρό. Αφού μ' έκοψε, «Το ενοίκιο», μου είπε, «είναι σαράντα χιλιάρικα». Ανέβηκα μ' ένα ασανσέρ που έτριζε στον τέταρτο. Το κλειδί στην πόρτα ζορίστηκε. Δεν ήθελε ν' ανοίξει. Όταν άνοιξα, ο λαιμός μου τεντώθηκε. Ψήλά πολύ σηκώθηκε. Το κεφάλι μου πίσω, κρακ, έσπασε, δεν είναι αυτή η κίνηση δική μου, μα εγώ την ξέρω, την ξέρω, το κεφάλι μου πίσω έσπασε, κόπηκε, έσπασε από δεσμίδες χιλιάρικα, από ήχους φάλτσους, διαπεραστικό τηλέφωνο με τραβηγμένα καλώδια και γέλια χυδαία, χυδαία πολύ κόκκινα νύχια, χυδαία πολύ, καλούσαν...

Όταν βραδιάζει, από δω θα βλέπεις το φανάρι που ανάβει στην πλατεία κι ένα μικρό κομματάκι από τον Λυκαβηττό. Εδώ το γραφείο - για ποιον;... Γιατί δεν μ' αφήνεις να γράψω;

Κοίταξα πάνω αργά... Μια σκάλα μαρμαρίνη πέτρινη και μια ησυχία βαθιά, εκεί που έστριβε η σκάλα... Τα μάτια μου λυπημένα ανοίξανε, ανοίξανε, κάπου τα ξέρω, δεν είναι όμως δικά μου τα μάτια. Μια λύπη που γύρω φτερούγιζε, γνωστή, σαν παπουλάκι βυσσινί από κάποιο κατεδαφισμένο θέατρο ή από μικρό πουλί ανέβηκε στο φόρεμά μου. Τελειώματα λειωμένα από εποχής φορέματα που με πονούσαν, ένα χέρι από ποίημα κέρινο μ' ένα κρίνο στην άκρη, φώτα, φώτα ανάψανε και μία βαριά βελουδένια κουρ-

τίνα, Φιλουμένα Μορτουράνο, ανεβαίνω, ξέρεις πως πια δεν είμαι επιθετική, ανεβαίνω τη σκάλα, σ' αγαπάω, ήθελες κι άλλο να σε ταπεινώσουνε για να σε προδώσουμε, να ταπεινωθούμε, φεύγοντας οι τελευταίες σου κουβέντες ήτανε: «Ξέρεις... είμαστε παιδιά ενός κατώτερου θεού...»).

Να, τώρα πάλι μπερδεύομαι, ψευδίζω, δεν μπορώ το ρο να πω, δεν γίνεται πια να παίζω στο θέατρο, τρέμουν τα χέρια μου και η ψυχή μου. Λοιπόν, Χάινελε, δεν πιστεύω σ' έναν κατώτερο θεό γιατί σε πήρε.

Μοιάζει 4 παρά 20, συννεφάκι και νύχτα. Λέγεται πως σαν σήμερα, 1 Ιουνίου, Βασιλεύς Παύλος εγέννησεν Βασιλέα Κωνσταντίνον εκ της Φρειδερίκης. Εμένα η μητέρα μου μου είπε πως οι κανονίες πέσανε για μένα. Όσο για τη Μουρόε, εκτός από την ίδια ημερομηνία γεννήσεως είναι στη μέση και οι ασφυχτικά πυκνές πλερέζες του θανάτου της. Οινόπνευμα με χάπια ή περίστροφο με σιγαστήρα, ο ήχος της υπερβολικής δόσης στέρησης από μοναξιά μου είναι οικείος. Μυστήρια μέρα που είναι η Παρασκευή, ε; Να μην μπορέσω ποτέ να φτιάξω ένα γελαστό βιβλίο... Φρίκη. Ούτε παιδική φωτογραφία δεν έχω γελαστή. Όσους άντρες ερωτεύτηκα επειδή γελάγαμε, αν δεν ήταν ηλίθιοι ή υστερικοί, ήτανε πιο λυπητεροί από τους λυπητερούς. Δεν έχω κανένανε. Δεν έχω να πάω πουθενά. Πουθενά... Τρέχω... τρέχω αλλόκοτα με σταματημένους κόμπους ιδρώτα στις ρίζες των μαλλιών μου. Είμαι ξανθιά; Είμαι κόκκινη με πανάδες στη μύτη; Ναι... Ίσως... Μπορεί... Γιατί λέω ψέματα αφού ξέρω; Η απόδραση και η τρέλα έχουν κοινή αφετήρια. Είμαι ο Χωκ Φιν. Ο κολλητός μου είναι φίρμα. Τον λένε Τομ Σώγιερ. Έχει και γκομενίτσα, απ' αυτές που σου μένουν για πάντα. Με πιάνο και γαλλικά. Τις νύχτες, με ένα τσουβάλι, σαλτάρουμε από τις μάντρες των νεκροταφείων και μαζεύουμε ψόφιες γάτες. Τις σπρώχνουμε Προπούλαια ή Μοναστηράκι, σε χαζοτουρίστες Έλληνες ή ξένους. Τα φράγκα που βγαίνουνε πίνουμε καμιά μπύρα καιτσιγάρα. Τι να σας λέω τώρα... Μια μέρα ντύσανε τον δικό μου καινούργιο. Βελουδένια τραγιάσκα, τιρά-

ντες, βερμούδα, παπούτσια γυαλιστερά στο νούμερό του. Τον βάλανε σε υπερωκεάνιο για Αμερική. Θα σπούδαζε. Θα γινότανε σπουδαίος. Είχα ανέβει στην κορυφή ενός πολύ ψηλού δέντρου και τον χαιρέταγα. Είχε πέσει απάνω του όλο το σκυλλοί και δεν με είδε. Έχουνε περάσει τρία χρόνια και δεν μου 'γραψε. Ρώτησα και μου είπανε πως η Αμερική είναι πέντε χρόνια μακριά. Η απόδραση, η τέχνη και η τρέλα έχουν κοινή αφετηρία και τέρμα. Εγώ τώρα είμαι στη γέφυρα του Μανχάταν. Τρεχάλα πάλι. Φώτα, ποπό φώτα, τεράστια, άλλα αναβοσβήνουν, άλλα σταθερά, στρογγυλά, ανιχνευτικά, παραμορφωτικά, κεντράρουνε πάνω μου. Περίεργα την όψη μου φωτίζουν. Είμαι γυναίκα. Ξυπόλυτη πάλι, κρατάω στα χέρια μου φιδίσιες ψηλοτάκουνες γόβες, φιδόδερμα το δέρμα μου κι ένα μαύρο σχισμένο καλσόν υφασμένο από ρουμπίνια.

Άρκα, φλας. Γύρισμα έχω; Το φεγγάρι ψηλά θέλει να παίζει μαζί μου. Μπλέκεται στα πόδια μου. Όμως εγώ δεν γίνεται. Είναι σοβαρή υπόθεση για μένα. Τ' αγαπάω. Το σέβομαι. Δεν γίνεται να το κάνω τόπι. Πλάκα κάνουμε; Πώς να το κλοτσήσω; Τώρα;... Τι είναι αυτό πάλι τώρα; Ο... πώς τον λένε;... Τα 'χασα πάλι, ορίστε το κενό... Ο δικός μου, ο Ντένις Χόπερ, δυο δάχτυλα πάνω απ' το έδαφος, ξεμέθυστος, έρχεται καταπάνω μου με μια μακριά ασημιά καμπαρντίνα, προσπαθεί ν' ανάψει το τσιγάρο του ανάποδα, απ' το φίλτρο. Τι θ' απογίνω, Θεέ μου; Στην ώρα πιάνει αέρας από τ' άστρα. Φυσάει πολύ. Χώνονται τ' άστρα μέσα στο στόμα μου, κρύβονται στα δάχτυλά μου. Είμαι ένα μικρό τετραγωνάκι τρεχαλητό τ' ουρανού. Στην αγάπη και στον τρόπο μου μπερδεμένη. Όσοι είχανε πηδήξει από τη

γέφυρα να φύγουν σταματάνε την κίνηση στη μέση. Κάνουνε την κίνηση ανάποδα, σωστή. Γυρνάνε πίσω, στη ζωή και στον αέρα. Είμαι ένα κομματάκι τ' ουρανού, τετράγωνο, ολομόναχο, φωτισμένο. Ούτε να κλάψω. Οι φίλοι που γύρισαν πίσω είναι με φώτα νέον στεφανωμένοι. Παράξενα ιδεογράμματα που φτιάχνει η μοναξιά. Ο Χόπερ με κοιτάει: «Τι γίνεται, ρεπλίκα; Ν' ανάψω από τα δάχτυλά σου φωτιά; Ποιος είναι ο δικός σου Χρόνος Λήξεως;»... Ναι... Αν δεν είχε γίνει ιδεοληψία ν' αυτοκτονούν οι μουσικοί που δεν έχουν όργανα και περπατάνε τις νύχτες στις ράγες των τρένων, θα όριζα το χρόνο. Βρέχει. Κάποιο πεφτάστρο μου κάηκε. Να βρω ένα υπόστεγο μην καώ. Έχω κι ένα τσουβάλι με ψόφιες γάτες να κουβαλάω τη νύχτα. Νύχτα...

Λέω να μιλήσω γι' αυτήν όσο ακόμα φαίνεται ζωντανή. Μόλις που προλαβαίνω. Κοροϊδευτικά τη φωνάζουν «Βασίλισσα» και το 'χει πια πιστέψει. Κρατάει από το χέρι ένα μικρό κορίτσι ξυπόλυτο, με φόρεμα μεγαλίστικο, κουρελιασμένο. Ο μήνας είναι Ιανουάριος, κακός, και το παιδί έχει μια περίεργα φουσκωμένη κοιλιά κι ένα άδειο μπουκάλι. Το λένε Ερημιά. Για ευκολία τους το φωνάζουν «Τρέλα». Δύσκολη για μένα δουλειά. Η «Βασίλισσα» δεν ξέρει τη γλώσσα μας. Δεν ξέρει να μιλήσει. Ποτέ δεν έγραψε τίποτε. Δεν μπόρεσε να κάνει τίποτε πέρα από το να περάσει απέναντι κάποιον που παρίστανε τον τυφλό και μια ζητιάνα που της έβγαλε πίσω της τη γλώσσα. Οι πληροφορίες είναι εντελώς αντιφατικές. Μερικές φορές σαν αμερικάνικο διαφημιστικό η ζωή της, άδειο κουτί κόκα κόλα. Μια πολύχρωμη νταλίκα πέρασε, πάτησε πάνω της, ο νταλικατζής σφύριξε «Λετς γκόου Γουέστ» και χάθηκε στη σκόνη. Έσκυφα βαθιά επάνω της. Δεν ήταν από δω. (Στη χώρα της οι κάτοικοι ζούσαν εκατομμύρια χρόνια και κατείχαν μια σοφία που τους έδινε απευθείας η συνείδηση τ' Ουρανού. Είχε πάντα άνοιξη εκεί. Λένε πως γεννήθηκε η Μουσική εκεί.) Εδώ τη σύρανε ανίερα ατιμασμένη. Ντίλερς με λείζερ στη χώρα της ρίξαν φωτιά, όσοι κατάφεραν να σωθούν ανοίξαν φτερά. Τώρα τον καπνό μελετά ο τελευταίος Ινδιάνος.

Νόστος

Το βασίλειό μου
πέρα από τις αφετηρίες όλων των ανέμων
είναι ορατό
από την άλλη μεριά των γαλανών βουνοκορφών.
Με χωρίζει απ' τους δικούς μου
ένας κακόγουστος με ψεύτικη ημερομηνία θανάτου
μαρμάρινος σταυρός
εκείνου νομίζω που ονομάσανε πατέρα μου.
Είναι μακρύς ο δρόμος
κι εγώ έρχομαι από πολύ μακριά με σκόνη.
Το άλογό μου
τηρώντας τους νόμους της φυλής
με το σπαθί βουτηγμένο στον ήλιο
το έσφαξα.
Με σύρανε ΕΔΩ.
Είμαι ακόμα ΕΔΩ.
Στο βασίλειο της χειρότερης ταπείνωσης.
Στο κράτος της Ανάγκης.

Νύχτα βαθιά καβαλίκεψε το άλογο με τη μικρή και κρυμμένο καλά μέσα της το ολόχρυσο σπαθί της. Όταν φάνηκαν οι στέγες του Εδώ, έσφαξε τ' άλογο και όλο περπατούσαν... Όσοι την αγαπούσανε είχαν τα χέρια κομμένα από τον καρπό και κάνανε κρυφά με τα δάχτυλα παιδικές αριθμητικές πράξεις. Δεν ξέρανε καθόλου την αξία του χρήματος, αλλιώς δεν εξηγείται. Και κάτι γέροντες που ξεμείνανε, με μακριά μαλλιά σκελετωμένα, τους τυλίγανε με σημαίες αγνώστου προελεύσεως και τους παράχωναν πρόχειρα, ζωντανούς ή πεθαμένους, δημοσία δαπάνη του Δήμου.

Είχανε ρίξει στην αγορά αρρώστια βαριά, που ήθελε μάνταλα στις πόρτες και τα παράθυρα κλειστά, καλά αμπαρωμένα. Παιδιά δεν κυκλοφορούσανε. Τα 'χε χτυπήσει όλα. Τη φώναζαν χλευαστικά «Βασίλισσα» και πάντα κρατούσε απ' το χέρι το μοναδικό μικρό παιδί που είχε λόγο ύπαρξης. Και το φωνάζαν «Τρέλα».

Νόστος

Στη χώρα μου
πίσω από τη γαλανή οροσειρά
όσοι είχαν γεννήσει παιδιά
φορούσανε παλτά λυκοτόμαρα μακριά
και τα μωρά τους
γύρω από τη φωτιά
με γνώσεις που μούσαν στο Θάνατο
κοιμίζαν...

Εξορία

Είναι πολύ καιρός
σχεδόν έξι χρόνια
που δεν ξέρω πού κοιμάμαι.
Πετάγομαι ιδρωμένη στον ύπνο μου
αν λέγεται ύπνος ένας συνεχής πυρετός
που μυρίζει ασημένια χαρτάκια
οινόπνευμα
βαριά χάπια
και απάνθρωπη μοναξιά.
Δεν θυμάμαι πού κοιμάμαι...
Νομίζω με ψείρες το χειμώνα στα Προπύλαια
και τα καλοκαίρια κάτω από σταθμευμένα
λεωφορεία για σκιά.
Όταν έρποντας η μνήμη μου επανέρχεται
μια νύχτα το σχήμα ανθρώπου πήρε
κι αφού υπνώθηκα
έρωτα βαθιά μέσα μου έκανε
μπήκε.
Από κει κι έπειτα άρχισαν τα δεινά.
Γέννησα ένα παιδί
σταλμένο να χτυπήσει από τα μέσα το κάστρο.
Πέρα από τις αφετηρίες όλων των ανέμων.
Πίσω από τα γαλανά βουνά.
Αυτή ήτανε η τιμωρία
γιατί η Βασίλισσα είχε χριστεί πολεμίστρια.
Έπρεπε να μείνει ανέραστη.
Τα παιδιά τα κάνουνε μητέρες.
Ήτανε δηλαδή άλλων δουλειά.

Νόστος + Εξορία

Ήσυχα κοιμούνται τώρα τα ελάφια
οι υπήκοοι της ανάγκης ποτέ.
Φοράνε γάντια από άσπρο δέρμα κουνελιού
και ήσυχα περίστροφα λαδώνουν.
Περιμένουν ακίνητοι τον τσιφ, εντολή και το κρύο.
Έτσι κι αλλιώς όλοι αυτοί δεν είχαν δική τους ζωή
ο ένας μηρύκαζε τον άλλον
και όπως είπα πιο πριν, εκείνο που τους ένωνε
ήτανε πως περιμένανε
λεφτά
εντολή
κυβερνήτη
και πλοίο...

Νόστος

Τα δάση μας εκεί ήτανε γυάλινα
και στα δέντρα MOTEL
παράξενα δωμάτια με αρμονικούς ήχους.
Διανυκτέρευαν μόνο μουσικοί
με χτυπημένους άσπρους αετούς και αράχνες
χρυσές και βυσσινί, που πλέκανε έρωτα ιστό
γύρω από το λαιμό τους.
Λίγο πριν φέξει ο ουρανός φεύγανε με τσόπερς
μηχανές
κι ένα βουνό σκόνη από μπλε στρας τούς έδειχνε το
δρόμο.

Η γυναίκα μιλούσε μόνη της και δυνατά
με κάποιους που δεν ήταν ορατοί.
Άγγελοι ή τριβόλοι, δεν ξέρω, γιατί οι απαντήσεις
που έδινε ταιριάζανε και στους δύο.
Της είχε μείνει μια κάπα φαρδιά, με ξέφτια και
φύλλα ξερά, τη νύχτα τύλιγε εκεί το παιδί
κι όπου νυστάζανε, εκεί που βρίσκονταν, εκεί
αποκοιμιόνταν...

Εξορία + Νόστος

Είδα ένα μεγάααλο πλοίο, καράβι, που ήσυχα στα βαθιά νερά κυλούσε... Και έπειτα βρέθηκα στα έγκατα της γης, σε μια σπηλιά μέσα. Είδα ένα μεγάλο στενό μακρόστενο ξύλινο τραπέζι, που από τη μια μεριά, που έβλεπε στη θάλασσα, καθότανε ένας γέρος ερημίτης και απέναντί του εγώ. Στη μέση του τραπεζιού έκαιγε ένα κερί. Ήξερε τι τον ρώτησα, χωρίς να του μιλάω. Ο γέροντας σήκωσε το κερί και μου 'δειξε στο κόιλωμα της σπηλιάς τη σκιά που τρεμοπαίζει...

«Αυτά. Τόσα μπορείς να δεις. Μονάχα τη σκιά τους».

«Θέλω να ξαναμπώ στο πλοίο! Θέλω να δω. Θέλω να φύγω από δω», είπε η μικρή.

«Κοιμήσου...»

Νόστος

Οι Ινδιάνες μάγισσες όταν ξυπνάγαν τα παιδιά
τούς δίδασκαν μαθήματα από τα όνειρά τους.
Μαθαίνανε πολλά.

Περπατούσαν... περπατούσαν... συνέχεια... η μία πίσω από την άλλη, στις άκρες χειμωνιάτικων ποταμών, με βουνά χώμα, κονσέρβες και σκύλους πνιγμένους. Τα μελανιασμένα πόδια της Ερημιάς, αφορμισμένα, τρέχανε πυρετό με αίμα. Η γυναίκα κάθε τόσο έσκυβε και τα 'γλειφε με σάλιο αντισηπτικό και κλείνανε οι πληγές. Κι έπεφτε ο πυρετός και το αίμα σταματούσε. Μέχρι που άστραψε ο ουρανός και, στη ρίζα ενός δέντρου, από κεραυνό καμένο, βρήκανε αρβύλες στρατιωτικές κι έβαλε τη μικρή μέσα. Στην ομίχλη τα κλαδιά αργά ξεχωρίζανε με τα ξυπόλυτα πόδια του κρεμασμένου.

Αυτή κλαίει
θέλει να φύγει από δω
απ' την πνιγμένη λίμνη
η άγκυρα που της κάρφωσαν στο λαιμό
δεν την αφήνει να προχωρήσει.

Καμιόνια με δέντρα κομμένα και στρατιωτικά αυτοκίνητα ρίχνανε τα φώτα ομίχλης απάνω τους. Ένα αγροτικό σταμάτησε. Και πίσω του μια νάρκα. Του παιδιού τα δόντια κροτάλισαν. Και η γυναίκα απλώθηκε ακόμα πιο πολύ. Κατέβηκαν από τ' αυτοκίνητα. Ένας χαφιές κλότσησε τον «μπόγο». Τράβηξε το παιδί από τα μακριά του μαλλιά. Τα μάτια του είχαν γίνει μαύρα πελώρια, γυαλιστερά. Στο δεξί είχε σταματημένο ένα μικρό δάκρυνο γυαλάκι. «Σ' το χαρίζω», είπε στη μάνα της. Και χάθηκε με τρεις πελώριους στο δρόμο της ομίχλης...

Η γυναίκα δεν αντιστάθηκε. Την κλείσανε στο θάλαμο με τις γυναίκες μαχαιροβγάλτες. Δεν χρειαζότανε κανείς να πάρει ευθύνη για το φόνο. Έκανε έναν κύκλο γύρω της με τα μάτια. Αέρας σήκωσε κακός και κρύο πεθαμένων. Κι ύστερα ήλιος. Άσπρο φως.

Ήσυχια αυτές αδειάσανε στα πόδια της λάμες ατσάλινες, σύριγγες αρρωστημένες, βελόνες μυτερές. Και σκύψανε το κουρασμένο τους μυαλό. Αγάπη, είπανε. Δικαιοσύνη, είπανε. Ελευθερία λένε.

Εγώ, η Κατερίνα
κόρη του πατέρα μου
Θάνατου-Ουρανού
και της γυναίκας του μητέρας μου
Ζωής-Γης
λιπόταχτη, ομογάλακτη αδελφή
της αδελφής μου Σελήνης
και με άνομο ζωοποιό έρωτα
για τον υπέρλαμπρο αδελφό μου Ήλιο
χωρίς φόβο
γράφω αυτά
γιατί τον πατέρα μου Θάνατο
πιο πολύ από τη μητέρα μου Ζωή αγάπησα
και εκ φύσεως αιρετική
τη λογική αντέστρεψα
και με πίστη βαθιά πίστεψα
πως από τον πατέρα μου Θάνατο-Ουρανό
αρχίζει η Ζωή
και πως τελειώνοντας, τότε μόνο θ' αρχίσω.
Γι' αυτό ο πατέρας μου το πέρασμα
με τους εφτά αγγέλους της μέρας
και τους εφτά αγγέλους της νύχτας
μου έδειξε
πώς από την ερημιά του πλήθους να βγαίνω
και στον ουρανό ξανά
κάνοντας κίνηση κυκλικά
ανοδικά πάντα να μπαίνω.

Εγώ, η Κατερίνα
χωρίς ιδιοτέλεια γράφω αυτά.

Έτσι τη δοκιμασία της δόξας
και της ταπείνωσης τα λιμνάζοντα νερά πέρασα
χωρίς να μ' ακουμπήσουνε, χωρίς να τ' ακουμπήσω.

Εγώ, η Κατερίνα
σαμουράι ρακένδυτος
μ' ένα αστραφτερό σπαθί
από τον αδελφό μου Ήλιο σταλμένο
στους σφαγιασμένους από τη λογική καιρούς
σημάδια ελπίδας λαξεύω αυτά
για την αδελφότητα
που θρησκευτικά αρμονική
έρχεται
αδιαίρετο 2 και 1...